

‘Dus laten we vooral heel duidelijk zijn naar elkaar.’ Elvin legt zijn potlood op het schrijfblok. Grijs massieve zinnen vormen een tapijt van tekst op het papier. Onderaan een ezelsoor. ‘Ik denk dat de therapie zoals we die nu invullen niet zoveel zin heeft. Althans niet op deze manier.’ Zijn bril is door de warmte omlaag gegleden. Elvin schuift hem terug op zijn neusbrug. ‘Wat vind je er zelf van, Max?’

Max staart door het raam links van hem en grimast.

‘Max? Hoor je me wel? Het is de bedoeling dat je meedoet. Je begrijpt toch dat wij hier niet voor niets zitten, jij en ik? De afspraak is dat dit gesprek constructief moet zijn. Of vind je de vogels buiten interessanter dan wat ik te zeggen heb?’

‘Nou goed dan, Elvin. Ik vind dat je je rol vandaag heel serieus neemt. Zelfs je snor klopt.’ Om Max lippen krult een glimlach, alsof hij zichzelf amuseert.

Elvin kijkt Max diep in de ogen, neemt het potlood weer op en tikt er geïrriteerd mee op het papier. *Cliënt niet coöperatief*, schrijft hij tenslotte.

‘Ik vind je afwezig, Max.’ Elvin kijkt nu ook door het raam. In een boom het gefluit van een merel. Mannetjesmerels zijn zwart. Vrouwtjes bruin. Die hoeven minder te imponeren. Straks kan hij ook naar buiten en de merels weer zien.

‘Komt jouw geestelijke afwezigheid toevallig door de nieuwe assistente? Jessica? We hadden het er de vorige afspraak nog over dat we hoopten dat ze hier snel zou wennen.’ Elvin steekt de punt van het potlood in de automatische puntenslijper die aan het bureau zit vastgeschroefd. Het is al de tweede keer binnen vijf minuten dat hij dit doet, maar hij moet het zeker weten. Hij houdt van het geluid van de slijper. De zachte zoem. Misschien wel honderden malen heeft hij dit geluid gehoord. Het kalmeerde hem, bracht hem op ideeën. De punt moet scherp zijn.

Cliënt afgeleid, schrijft hij. Zijn snor kriebelt. Niet aan krabben nu. Er mogen geen witte kruimels op het bureau vallen.

Bijeenkomst loopt stroever dan andere. Cliënt gedraagt zich hautain.

Nog maar een keer slijpen dan. Elvin bekijkt de punt. Duwt erop met zijn vingertop. Scherper dan dit kan niet. Het grafiet is niet te kort maar zeker niet zo lang dat het kan afbreken.

‘Heb je al gesproken met Jessica? Kent ze jou al wat beter, Max?’

Een wicht. Dat is het. Het onnozele kind heeft totaal niet door wat er hier in

deze spreekkamer gebeurt. Elvin glimlacht.

Cliënt houdt van boerenkoolstamppot maar zonder rookworst. Speklappen of hachee zijn een goede vervanging.

‘Denk je dat Jessica jou zou herkennen in een bar of restaurant?’

‘Pardon? Waar slaat dit nou weer op Elvin? Vind je dit zelf constructief?’

‘Ik zal het anders formuleren. Kent Jessica jou goed? Hoe oud is ze eigenlijk? Tweeëntwintig? Ouder?’

Recalcitrant gedrag. Eekhoorn heeft boshut nodig. Koelkast met literpakken yokidrink.

‘Nu is het genoeg, Elvin.’ Max staat op. ‘Ik denk niet dat dit rollenspel jou gaat helpen. Het idee was leuk en ik vond het prima om het een keer te proberen in het kader van jouw herstel. Maar nu ga jij weer achter mijn bureau vandaan en bespreken we samen het plan van aanpak voor de volgende sessie.’

‘Ga zitten, Max.’ Elvin stopt het korte scherpe potlood in zijn handpalm.

‘Ga zelf zitten, Elvin. Klaar nu. Jij gaat weer terug naar je kamer.’

Op zijn sneakers, speciaal aangetrokken voor vandaag, stapt Elvin met grote passen om het bureau heen. De merel schrikt op. Het geeft niet. Onderweg in de trein zal hij nog merels genoeg zien.

Met het potlood in zijn hand stapt hij op Max af. Nu is het een kwestie van goed mikken. Eén perfecte stoot en alles is bekeken. Dan is er geen Max meer. Geen isoleercel. Nooit meer die verdomde, droeve kamer met lauwe piskoffie en twee uur internet per week.

Hij strekt zijn arm. ‘Sorry, Max.’ Zijn stem raspt. Over alles heeft hij nagedacht, maar niet over wat hij zou zeggen tegen Max. Dat was hij bij zijn ex ook al vergeten. Dan duwt hij met kracht het potlood in het rechteroog. Hij was vroeger al een goede darter. Ook deze keer is het *bull's eye*, maar dan letterlijk.

De verbaasde blik van Max is gruwelijk mooi. Elvin hoopt dat hij daar niet al te lang last van heeft. Misschien kan hij ergens aan slaappillen komen. Eén nacht mag hij zichzelf verdoven. Daarna begint het echte leven weer. Hij heeft al zoveel gemist.

Max wankelt. Zijn bruine ogen zijn wijd opengesperd en blijkbaar is hij zo verrast dat hij niet eens gilt.

Om een harde bonk te voorkomen, vangt Elvin hem op. Een kreun ontsnapt uit zijn keel. Max weegt meer dan Elvin dacht. De laatste tachtig centimeter laat hij de psychiater zacht zakken tot op het beton. Met de rug van zijn hand controleert hij Max' ademhaling. Voorzichtig sluit hij de nu glazig sturende ogen. Hij is geen monster.

Hij las er online over: de balpenmoord uit 1991. Een BIC-pen drong bij

een vrouw via de oogkas in haar schedelholte en was van buiten niet eens meer zichtbaar. Gewoon. Floep. Verdwenen. Door de verwoestende werking in de hersenen was de dood direct ingetreden. Geen spoortje bloed. Pas na sectie werd de pen gevonden. Pennen kreeg hij hier niet. Maar een potlood kon ook prima, volgens Google.

Geknield knoopt Elvin de doktersjas van Max open en verwisselt die met zijn eigen T-shirt. De afgelopen weken was hij zeven kilo afgevallen om in de witte jas te kunnen passen. Hij had zelfs een snor laten groeien. Zijn eigen zwarte dot kleurde hij vanmorgen haartje voor haartje zorgvuldig wit met tandpasta totdat hij grijzend leek, net als Max. Die dacht toch al dat hij gek was.

Elvin staat op. Jammer dat het zo moet gaan, maar hij heeft geen zin om hier nog negen jaar te zitten. Met een trotse knik tikt Elvin op de toegangsbadge met daarop Max' foto. De gelijkenis is treffend. Dat zag hij een half jaar geleden al toen Max hier kwam werken.

De bril! Hij moet de bril niet vergeten. Elvin bukt en zet zijn montuur voorzichtig op de neus van Max' levenloze lichaam. Hij koopt zelf wel een nieuwe bij de drogist. Dan klopt hij zacht op de deur.

'U kunt opendoen, juffrouw Diemen. Deze sessie is afgerond. Alleen de patiënt is zojuist flauwgevallen. Als u voor mij een dokter oproept, ga ik even naar buiten voor wat frisse lucht.'